

خروج محمدرضا شاه پهلوی از کشور و ورود رهبر کبیر انقلاب به فاصله کوتاهی به آنچه می‌خواستند رسیدند و حکومت شاهنشاهی که سابقه بسیار طولانی در این کشور داشت برچیده شد.

مهم‌ترین و ثابت‌ترین شعار مردم در نگاه من که در سن ۱۱ سالگی شاهد این وقایع بودم «استقلال، آزادی، جمهوری اسلامی» بود. این شعار به‌ظاهر ساده، هنوز هم برای من همان جذابیت و معنا را با خود دارد. استقلال کشور در تصمیم‌گیری، آزادی مردم در ابراز عقیده و نظام حکومتی جمهوری مبتنی بر اسلام. اکنون حدود ۴ دهه آن زمان می‌گذرد؛ دو روز خاطره‌انگیز که صدای تیراندازی ممتد در محله ما که به‌نوعی در نزدیکی قلب انقلاب در خیابان مجاهدین اسلام امروز و ژاله آن زمان بود در گوش من مثل ساعتی پیش زنده است. درگیری جدی روز ۲۱ بهمن آغاز شد و شب بعد گوینده تلویزیون پیروزی انقلاب را اعلام نمود. ما قبل از انقلاب در منزل تلویزیون نداشتیم به این دلیل که محتوای آن مناسب نبود. زمانی که خبر ورود امام به ایران منتشر شد یکی از بستگان تلویزیون پورتابل کوچکی را به منزل ما آورد و ما خبر شیرین پیروزی انقلاب را در شامگاه ۲۲ بهمن ۵۷ در همان تلویزیون کوچک فرمزنگ شنیدیم. انقلاب پیروز شد و این برای بزرگ‌ترهای آن روز مانند مرحوم پدر من چیزی مثل معجزه بود. چه کسی فکر می‌کرد شاهی که لقب «قدرت» گرفته بود با آن حال نزار از کشور فرار کند و حکومت شاهنشاهی با آن سابقه طولانی به یک‌باره فرو ریزد. این درس بزرگ تاریخ که معمولاً به‌سرعت فراموش می‌شود همان

آیه کریمه ۳۴ سوره اعراف است که می‌فرماید «وَلِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ فَإِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ» برای هر قوم و جمعیتی، زمان و سرآمد معینی است و هنگامی که سرآمد آن‌ها فرا رسد، نه ساعتی از آن تأخیر می‌کنند و نه بر آن پیشی می‌گیرند.»
به‌هر حال ۳۷ سال از آن روز می‌گذرد و گرچه این نزدیک نیمی از یک عمر مورد انتظار در کشور ما است اما برای

گزارش بهمن‌ماه ۹۴ رییس دانشگاه به دانشجویان، کارکنان و هیئت‌علمی

دکتر جعفریان: یاد بگیریم که مسائلمان را بین خودمان حل کنیم و منافع ملی را جدا از مسائل سیاسی ببینیم

رییس دانشگاه همچون ماه‌های پیش در پایان بهمن‌ماه ۹۴ در گزارشی مکتوب با دانشجویان و همکاران سخن گفت. متن کامل این گزارش به شرح زیر است:

دانشجویان عزیز و همکاران محترم، سلام

بهمن‌ماه یادآور خاطره‌های شیرین برای تمام کسانی است که ورود امام خمینی و روز پیروزی انقلاب را به خاطر دارند. پس از حدود یک سال تظاهرات و درگیری، مردم با

من از فرصت این سفر استفاده کردم و بازدید یک‌روزه‌ای از دانشگاه فدرال پلی‌تکنیک لوزان که به‌اختصار EPFL *École polytechnique fédérale de Lausanne* خوانده می‌شود ترتیب داده شد. در واقع سوییس دو دانشگاه ملی در زمینه فناوری دارد که این دانشگاه یکی از آن دو بود. دکتر پاتریک آبیشر (Patrick Aebischer) رئیس این دانشگاه که چند ماه قبل در تهران میزبان وی بودم برای انجام فعالیت‌های مشترک علاقه‌مندی جدی ابراز نمود و وقتی مطلع شد من در آینده نزدیک سفری به سوییس خواهم داشت دعوت کرد که بازدیدی از EPFL داشته باشم. او که پزشک است و در علوم اعصاب تخصص دارد ۱۶ سال است که رئیس این دانشگاه است. ممکن است این قدری عجیب به نظر برسد اما آن‌طور که رئیس دفتر وی می‌گفت شرط او برای پذیرش این مسئولیت وارد کردن حوزه سلامت به فناوری بوده است و اکنون به‌خوبی این کار را انجام داده است. این دانشگاه حدود ۱۰ هزار دانشجو دارد که در مقطع دکترای تخصصی ۷۵ درصد آنها خارجی هستند. یکی از گزارش‌هایی که در طول ملاقات ارائه شد پایان‌نامه دکترای یک دانشجوی ایرانی در حوزه ژنتیک بود. محل اصلی دانشگاه در لوزان است و محوطه وسیعی دارد که جالب‌ترین قسمت آن از نظر معماری کتابخانه‌ای با طراحی منحنی است که قسمت عمده آن سطح شیب‌دار است؛ اما مهم‌ترین قسمت از نگاه من «پارک نوآوری» است که در یک ضلع دانشگاه قرار دارد و متشکل از تعداد زیادی ساختمان ۵ طبقه است. بسیاری از شرکت‌های به نام و بزرگ مثل نستله، لوجی‌تک و فرانتیرز بخش تحقیق و توسعه خود را به این مجموعه آورده‌اند. این مدل یعنی اقتصاد دانش‌بنیان:

- سرمایه‌گذاری دولتی یا خصوصی برای زیرساخت در محیط دانشگاهی
- ورود شرکت‌ها به محیط دانشگاهی و دسترسی آنان به دانشگاه
- تعریف پروژه‌های جدید برحسب نیاز جامعه
- مطالعه و تحقیق با استفاده از بهترین اساتید و دانشجویان
- تولید محصولات جدید در ابعاد مختلف از مواد غذایی گرفته تا پروتئهای موردنیاز بیماران دچار ناتوانی

نهادینه شدن مدل جمهوری زمان بسیار کوتاهی در گذر تاریخ است. ما هنوز برای رسیدن به مفهوم واقعی مردمسالاری دینی که ترجمانی از جمهوری اسلامی است، راه درازی در پیش داریم. این مقدمه طولانی می‌تواند طلیعه خوبی برای گزارش بهمن‌ماه من باشد.

بازدید دانشگاه فدرال پلی‌تکنیک لوزان

دهه اول بهمن‌ماه را در ادامه برنامه لیدرشپ سلامت که توسط دفتر منطقه‌ای سازمان بهداشت جهانی اجرا شد در ژنو سپری کردم. در این فاز که قسمت سوم این برنامه بود علاوه بر برگزاری کارگاه‌هایی درباره نقش ارتباطات و دیپلماسی در سلامت، تجربیات افراد موفق نیز در هفته اول ارائه شد که یکی از این افراد استاد محترم دانشگاه ما، جناب آقای دکتر ملک‌زاده بودند. اگرچه من به‌خوبی با سابقه ایشان آشنا بودم اما ارائه آن در جمع نمایندگانی از کشورهای منطقه برایم لذت‌بخش بود به‌خصوص وقتی بازخوردهای جالب شنوندگان را می‌شنیدم. در هفته دوم قسمت اعظم برنامه به معرفی مدیریت‌های مقرر اصلی سازمان بهداشت جهانی در ژنو گذشت که آنهم از جهت آشنایی با نحوه کار این سازمان کاملاً مفید بود. اگرچه برگزاری این برنامه برای سازمان جهانی بهداشت پرهزینه است اما به نظر می‌رسید هم برگزارکنندگان و هم شرکت‌کنندگان از اجرای آن راضی بودند.

سوئیس کشور کوچکی از نظر سرزمینی است با مساحت حدود ۴۱ هزار متر مربع و جمعیت حدود ۸ میلیون نفر که ۲ میلیون نفر از آنان سوئیسی نیستند. به‌خصوص در شهر ژنو که مقرر اصلی تمام سازمان‌های بین‌المللی است تعداد افراد خارجی به‌شدت محسوس است. این کشور کوچک که از نظر مساحت رتبه ۱۳۲ و از نظر جمعیت رتبه ۹۷ را در دنیا دارد، دارای اقتصادی بسیار قوی است و در تولید ناخالص ملی بر اساس دلار واقعی رتبه ۱۹ جهان را دارد. در مقایسه ایران از نظر مساحت و جمعیت رتبه ۱۷ و از نظر تولید ناخالص ملی رتبه ۲۸ را دارد.

(knoema.com/nwnfkne/world-gdp-ranking-2015-data-and-charts)

• افزایش تولید ناخالص ملی

• افزایش منابع دولت برای حمایت بیشتر از این مسیر

• ارتقاء رفاه مردم

اقدام بسیار جالب دیگر ایجاد پردیس بیوتک Biotech Campus به صورت یک کنسرسیوم متشکل از ۶ سازمان در محل اهدایی یک سرمایه‌دار بزرگ سوئیدی در ژنو است که از حدود ۱ سال قبل آغاز به کار کرده است. نکته مهم این که ۳ دانشگاه، ۲ بیمارستان آموزشی و ۱ شرکت در این مجموعه سهیم هستند در حالی که نام هیچ‌یک روی آن نیست. دیدن این فضا در مرکز شهر ژنو بسیار جالب بود. گروه‌های بزرگی متشکل از پزشکان متخصص، مهندسان الکترونیک و مکانیک، متخصصان نرم‌افزار، ژنتیک و رشته‌های دیگر از ۶ سازمان فوق در این پردیس با هم مشغول کار هستند. یک متخصص عفونی با سابقه پروژه‌ای با عنوان برنامه ابتکاری سلامت ۲۰۳۰ را هدایت می‌کند و یک مجموعه ۸ نفره دیگر روی پروتئین‌های عصبی مشغول کار هستند. گروه دیگری در همین مجموعه پروژه بزرگی در نوروساینس را با استفاده از تمام رشته‌های علوم مرتبط پیگیری می‌کنند. موضوع مورد توجه دیگر نقش فناوری ارتباطات در سلامت در دنیای امروز بود که بسیار جذاب می‌نمود. مدیران هریک از این برنامه‌ها در طی حدود ۴ ساعت گزارش کار خود را ارائه کردند و من به دقت گوش دادم. نگاه آن‌ها به علم بسیار بازتر از آن چیزی است که ما معمولاً داریم. تعامل اساتید ما با دانشگاه هم نام و همسایه هم هنوز خیلی راحت نیست و گاهی تحمل یکدیگر را نداریم. بجای آنکه فکر کنیم می‌توانیم از کمک یکدیگر استفاده کنیم خیلی اوقات نگاهمان یک‌سویه است و علاقه‌مند به استفاده از دانش، تجربه و نگاه دیگران به موضوع واحد نیستیم و اغلب تلاش می‌کنیم مرزها را پرتنگ کنیم. ما در موضوعاتی مانند اقتصاد سلامت، مدیریت و رهبری در نظام سلامت و جامعه‌شناسی در حل مشکلاتی مانند اعتیاد نیازمند استفاده از نظرات کارشناسان این حوزه‌ها هستیم.

این ملاقات و بازدید یک‌روزه و فشرده فرصت خوبی بود برای ایده گرفتن و البته حسرت دوباره به خاطر کمبود شدید فضای فیزیکی در دانشگاه ما که از موانع جدی

رشد فعالیت‌های دانش‌بنیان است. قرار ما امضای تفاهم‌نامه‌ای بین دو دانشگاه است که امیدوارم به زودی و شاید در جریان سفر نزدیک رئیس‌جمهور سوئیس به کشورمان صورت گیرد.

بیمارستان یاس

«بیمارستان جامع زنان محب یاس به دانشگاه واگذار شد و با نام بیمارستان یاس به کار خود ادامه خواهد داد» این موضوع برای همکاران شاغل در این بیمارستان و همه کسانی که به‌نوعی دست‌اندرکار احداث و بهره‌برداری این بیمارستان بودند خبر داغی است. لازم می‌دانم توضیح جامعی در این باره بیان کنم تا سیری که پشت سر گذاشته‌ایم روشن شود.

در ضلع شمالی بیمارستان میرزا کوچک خان زمینی وجود داشت که به مدت بیش از ۱۵ سال با یک بنای نیمه‌کاره دوطبقه بتونی محلی برای انبار اتومبیل‌های اسقاط دانشگاه شده بود. در سال‌های ۸۵-۸۶ همین بنا تبدیل به یک ساختمان یک طبقه به نام مرکز آموزش لاپاروسکوپی شد و تا سال ۸۹ مورد بهره‌برداری قرار گرفت. در این زمان مؤسسه غیرانتفاعی حمایت از بیماران (محب) طی قراردادی با در اختیار گرفتن این زمین متعهد به ساخت یک بیمارستان در مدت ۳ سال و بهره‌برداری از آن به مدت ۹ سال و سپس انتقال آن به دانشگاه شد. این اقدام توسط محب انجام شد و بیمارستان در سال ۹۳ آماده بهره‌برداری شد. در نیمه اول سال ۹۳ رایزنی‌های فراوانی بین وزارت بهداشت، دانشگاه و مؤسسه محب در مورد چگونگی بهره‌برداری از بیمارستان صورت گرفت که حساب ساعات آن از دست من خارج است. فقط یک عدد را خوب به خاطر دارم و آن حدود ۹ ساعت بحث در هیئت‌رئیس دانشگاه طی سه جلسه در این باره است. در نهایت در شهریور ماه ۹۳ نحوه بهره‌برداری از این بیمارستان طی قراردادی در شهر مقدس مشهد به امضای طرفین و وزیر محترم بهداشت رسید که بر اساس آن تمام فعالیت‌های بیمارستان جامع زنان از آبان ماه ۹۳ به بیمارستان جدید منتقل شد. بیمارستان جدید قرار بود هر دو بخش دولتی و بیمه تکمیلی را داشته باشد تا

دانشگاه به نتیجه مطلوب نرسید البته باعث تأسف است و باید به تحلیل علل آن پرداخت اما با این همه یک گام به جلو برداشته شد و علاوه بر تجربه واگذاری ساخت بیمارستان به بخش غیردولتی، مدلی غیر از مدل رایج نیز تجربه شد که آموخته‌های فراوانی برای همه داشت و امیدوارم زمینه‌ای باشد برای حرکت‌های مثبت بعدی. لازم می‌دانم قبل از هر چیز از همه دست‌اندرکاران مؤسسه محب قدردانی نمایم. اگرچه روند کار به صورتی که این دوستان تصور می‌کردند پیش نرفت اما این چیزی از ارزش افزوده‌ای که برای دانشگاه ایجاد کردند کم نمی‌کند: ساخت یک بیمارستان کامل و مدرن در زمین ارزشمندی که حدود ۲ دهه بدون استفاده مانده بود در مدت زمان مناسب و عملیاتی نمودن آن. برای همه کسانی که در این راه تلاش نمودند موفقیت و سعادت آرزو می‌کنم. از طرف دیگر اساتید، دستیاران و کارکنان بیمارستان نیز در این مدت با مشکلات فراوانی روبرو بودند که اغلب با سعه‌صدر آن را تحمل کردند و این تحمل منجر به فعال شدن بیمارستان و ارائه خدمت به مراجعان شد که عموماً با رضایتمندی خوبی هم همراه بود. همچنین لازم است از زحمات برادران عزیز آقایان دکتر حسین عاشق و دکتر حسن توکلی که در این مدت مسئولیت بیمارستان را به عهده داشتند و در خط اول مواجهه با همه مشکلات بودند تشکر کنم. خداوند به ایشان توفیق بیشتر عطا کند. اکنون دور جدیدی از فعالیت «بیمارستان یاس» به صورت یک بیمارستان جنرال آغاز شده است و لازم است همه واحدهای دانشگاه برای فعال شدن ظرفیت‌های بالقوه این بیمارستان نهایت همکاری را بنمایند تا در کوتاه‌ترین زمان ممکن بیمارستان بتواند به صورت مستقل امور خود را اداره کند. امیدوارم این مسیر با کمک همه ما به بهترین نحو طی شود.

📌 هفدهمین جشنواره ابن سینا

امسال مراسم جشنواره ابن سینا یک روز جلوتر یعنی در چهاردهم بهمن‌ماه برگزار شد. علت این امر تلاقی ۱۵ بهمن‌ماه با روز پنجشنبه بود که برخی واحدهای دانشگاه تعطیل است؛ مانند ۱۶ دوره گذشته، جشنواره

بتواند از عهده پرداخت اقساط وام ساخت برآید. همچنین بیمارستان به صورت شرکت اداره می‌شد و تمام همکاران دانشگاه به صورت مأمور در بیمارستان جدید مشغول بودند و تجهیزات و امکانات بیمارستان قدیم نیز منتقل شد. در طول حدود ۱۵ ماه گذشته همکاران ما و دوستان محب تمام تلاش خود را به کار بردند تا بیمارستان به صورت مطلوب فعال شود و البته چالش‌های متعددی در مسیر وجود داشت که از نظر من ریشه همه آن‌ها جدید بودن این روش و آماده نبودن زیرساخت‌های نظری و نگرشی در بخش دولتی برای محقق شدن آن بود. از آنجاکه این مدل سابقه قبلی نداشت هر گامی با مشکلاتی همراه بود و ضوابط و مقررات موجود نمی‌توانست پاسخگوی این معضلات باشد. جلسات متعدد با حوزه‌های مختلف وزارت بهداشت و نهادهای نظارتی تشکیل شد و راهکارهای مختلفی پیشنهاد شد اما در بسیاری موارد به نتیجه مطلوب منجر نشد. شخص آقای دکتر هاشمی نیز در این مدت وقت زیادی را برای این کار صرف کردند تا چالش‌ها برطرف شود. آنچه بعداً این تلاش‌ها به همه ذینفعان ثابت شد این بود که درآمد بیمارستان با تعرفه دولتی و حتی تعرفه بینابینی کفاف هزینه اقساط وام را نخواهد داد اگرچه گردش امور جاری بیمارستان عملی بود؛ بنابراین مجدداً نشست‌های متعددی شکل گرفت و در نهایت دو راه مطرح شد: اول بازگشت به قرارداد اولیه به معنی اداره بیمارستان جدید به صورت خصوصی و انتقال مجدد فعالیت بیمارستان جامع زنان به ساختمان سابق پس از بازسازی آن؛ و دوم انتقال بیمارستان جدید به دانشگاه و استفاده از ساختمان قدیم برای رفع کمبودهای ساختمان جدید به خصوص از نظر آموزشی و رفاهی. این بار نیز مذاکرات مفصل انجام شد و با توجه به نظر مؤسسه محب که تمایلی برای تبدیل این مرکز به یک بیمارستان خصوصی نداشتند و نیز جمع‌بندی هیئت‌رئیس دانشگاه، راه دوم مورد توافق طرفین قرار گرفت و قرارداد سومی به امضا رسید که طی آن بیمارستان همراه با تعهدات آن بدون در نظر گرفتن سود یا کارمزدی برای مؤسسه محب به دانشگاه واگذار شد. اینکه مدل مشارکت بخش غیردولتی در ارائه خدمات درمانی علیرغم تلاش جدی من و همکاران

هفدهم نیز شاهد حضور چشمگیر همکاران دانشگاهی بود و من هم با مرور فهرست برگزیدگان و هم با دیدن حضار در مجلس بار دیگر خداوند را برای نعمت کار در چنین محیطی شکر کردم. به واقع این یک نعمت است که انسان در کنار افرادی توانمند و هدفمند کار کند و هر سال شاهد شکوفایی افراد جدید باشد.

در مراسم امسال آقایان دکتر هاشمی، دکتر ملکزاده و دکتر لاریجانی نیز که هر سه از بزرگان همین خانواده هستند با عنوان رسمی خود در جشنواره حضور داشتند که جای تشکر دارد. من برخلاف دو سال قبل که صحبت کوتاهی داشتم، امسال گزارش جامعی از فعالیت‌های دانشگاه در عرصه‌های مختلف را که به هیئت‌امنا دانشگاه ارائه شده بود برای حضار شرح دادم.

وزیر محترم بهداشت در سخنان خود ضمن تقدیر از فعالیت‌های انجام شده در دانشگاه علوم پزشکی تهران، تمایل خود را برای به انجام رساندن تغییرات جدیدی که در جاهای دیگر محقق نشده است در این دانشگاه بیان کردند. این در واقع کار ما است که پیشرو باشیم و همان‌طور که در آموزش و پژوهش این وظیفه را بر عهده داریم، در مدل مدیریت و ارائه خدمت نیز باید این نقش را به‌درستی ایفا کنیم و البته این کار را باید با روش درست و اصولی که منش دانشگاه ما است انجام دهیم.

استاد بزرگ داروسازی

درگذشت استاد بزرگوار داروسازی دانشگاه، مرحوم دکتر حسن فرسام که در یک سال اخیر ریاست موزه ملی تاریخ علوم پزشکی را هم عهده دار بودند داغ دیگری بود برای دانشگاه و جامعه داروسازی کشور. من به ایشان ارادت داشتم اما در مراسم تشییع پیکرشان متوجه شدم که در بین داروسازان به‌واقع محبوب و محترم بودند. وجه مشخص ایشان از زبان شاگردان و همکارانشان خیرخواهی برای دیگران بود. به تعبیر یکی از شاگردان «هیچ کس از ایشان بدی ندیده است.» خداوند روح ایشان را قرین رحمت کند و به بازماندگان به‌خصوص همسر محترمشان صبر عطا فرماید.

روز پرستار

امسال مراسم روز پرستار با مدلی جدید در سالن مرکز

طبی کودکان برگزار شد. پیشنهاد خانم دکتر علیپور برای تغییر مدل این جشن به نظر من هم خیلی خوب آمد و تا آنجا که توانستم بازخورد بگیرم مورد توجه حضاران نیز قرار گرفت. این بار به‌جای چیدمان سالن به‌صورت سخنرانی، پرستاران عزیز در محیطی راحت‌تر در کنار هم نشستند و همکاران من در معاونت درمان و ستاد دانشگاه از ایشان به سبکی دیگر پذیرایی کردند. سخنرانی‌ها هم بسیار کوتاه تنظیم شد و فکر می‌کنم باعث خستگی حضار نشده باشد.

این فرصت که هر سال در روز میلاد حضرت زینب سلام‌الله علیها در خدمت جمعی از پرستاران دلسوز هستیم برای من بسیار مغتنم است و ادای احترام به کسانی که عمر خود را صرف مراقبت از نیازمندترین مردم می‌کنند یک وظیفه. پرستاری شغل بسیار سختی است اگر به‌درستی انجام شود و بسیارند پرستارانی که این شغل را همان‌گونه که باید انجام می‌دهند. امیدوارم همه پرستاران، کارشناسان بیهوشی، کارشناسان اتاق عمل و سایر کارکنان گروه پرستاری همچنان با رعایت رفتار حرفه‌ای به خدمت ارزشمند خود ادامه دهند و ما نیز بتوانیم برای جبران خدمات ایشان آن‌چنان‌که شایسته است اقدام کنیم.

حواشی

به همت چند تن از همکلاسی‌های دوره عمومی و حمایت دفتر ارتباط با دانش‌آموختگان دانشگاه، گردهمایی ورودی‌های سال ۶۴ دانشکده پزشکی در روز پانزدهم بهمن در دانشکده پزشکی برگزار شد و من هم توانستم در قسمتی از آن شرکت کنم. بیش از ۱۰۰ نفر از ورودی‌های ۶۴ با استفاده از یک گروه تلگرام اعلام حضور کردند و تقریباً همه هم آمدند و البته بعضی با خانواده. ظاهراً دوستان توری در دانشکده داشتند و در انتها در تالار ابن‌سینا گردهم آمدند و در غذاخوری زیرزمین دانشکده جوجه‌کباب دانشجویی خوردند، در ظرف یک‌بار مصرف. اگرچه من اسم برخی از هم‌کلاسی‌ها را از همان موقع نمی‌دانم و برخی اسامی را هم که می‌شناسم با قیافه افراد تطبیق نمی‌دهم اما اغلب چهره‌ها را خوشبختانه توانستم به خاطر بیابورم و

مقدار دستگاه‌های اجرایی و نظارتی براساس قانون و به‌دوراز نگاه‌های جناحی عمل کنند اعتماد بیشتری را جلب خواهند کرد و درعین حال باید بپذیریم که در اعتقاد شیعه هیچ انسانی بدون خطا نیست مگر اهل بیت معصومین علیهم‌السلام؛ بنابراین نباید از دیگران انتظار عملکرد بدون خطا داشته باشیم و نباید فکر کنیم که خودمان هم خطا نمی‌کنیم. سعه‌صدر و تحمل اظهارنظر مخالف شاید مهم‌ترین ابزار توسعه سیاسی کشور ما باشد. آنچه به نظر من در شرایط امروز جهان و منطقه ما در هر صورت تعیین‌کننده است و می‌تواند به ثبات ایران کمک کند حضور آگاهانه و وسیع مردم در انتخابات است. این جمله بیش از آنکه یک اظهارنظر سیاسی باشد حاکی از یک دیدگاه معطوف به امنیت ملی در منطقه آشوب‌زده و بحرانی ما است. هیچ‌وقت نباید فکر کرد که راه‌حل مشکلات داخلی کشور کمک گرفتن از بیرون یا درگیری درونی است. ما باید یاد بگیریم که مسائلمان را بین خودمان حل کنیم و منافع ملی را جدا از مسائل سیاسی ببینیم. موضوع «منافع ملی» یک موضوع جدی و مغفول در جامعه است که کمتر به‌صورت واقعی و دقیق به آن پرداخته می‌شود. امیدوارم همان‌طور که انتخابات ریاست جمهوری سال ۹۲ باعث یک موج مثبت در بین مردم و بازگشت آرامش روانی به جامعه و موفقیت‌های متعاقب آن شد، نتایج این انتخابات نیز تأثیر مثبتی را به‌خصوص از جهت امنیت ملی و تعامل با دنیا در پی داشته باشد.

✍ سخن آخر

سال ۱۳۹۴ رو به پایان است. یک سال دیگر از عمر ما گذشت و مباد که حاصل آن فقط رنجیدن و رنجاندن باشد. کلام آن بزرگوار به ذهنم آمد که راه سلوک را در همین دو کلمه خلاصه کرد: «مرنج و مرنجان» و چه کار بزرگی است رنجیدن.

در پناه حضرت حق سلامت و سرفراز باشید.

دکتر علی جعفریان

بهمن ۱۳۹۴

دقایقی را فارغ از هجوم کارهای روزمره گذراندم. ۳۰ سال از ورود ما به دانشکده پزشکی گذشته است و این یعنی:

ای که پنجاه رفت و در خوابی

مگر این پنج‌روزه دریابی

بورد جراحی در روزهای ۲۲ و ۲۳ بهمن‌ماه در مشهد جلسه داشت. از این فرصت استفاده کردم و همراه خانواده در محلی نزدیک به حرم جا رزور کردم و یک سفر ۴۸ ساعته تنظیم شد. اگرچه یک روز و نیم من در جلسه بودم که در هتل محل اقامت اعضا و دور از حرم بود سپری شد اما همان وقتی که با هم گذراندیم هم بسیار خوب بود. راه‌پیمایی ۲۲ بهمن امسال هم به همین دلیل در مسیر حرم مطهر حضرت امام رضا مقدر شد و در خدمت آقایان دکتر امامی رضوی، دکتر ظفرقندی و دکتر محقق بودیم و نماز ظهر و عصر را در حرم خواندیم.

اما ورزش که همچنان مشکل شماره یک من است در این ماه به دلیل سفر و پیاده‌روی روزمره قدری بهتر بود. یک روز هم استخر میسر شد. به‌هرحال فعالیت بدنی یک ضرورت است و به هر شکل ممکن باید در برنامه زندگی ما جایگاه ثابتی داشته باشد. من هم مثل خیلی از شما بهانه‌هایی برای انجام ندادن آن دارم اما قبول کنیم که بهانه است نه دلیل واقعی.

روزهای آخر بهمن‌ماه مصادف شد با آغاز تبلیغات انتخاباتی در شهر برای دو مجلس خبرگان رهبری و شورای اسلامی. فکر می‌کنم این موضوع که شرکت در انتخابات به هر صورت از شرکت نکردن در آن بهتر است جای بحث نداشته باشد چنانچه رهبر معظم انقلاب هم در سخنانی به این موضوع اشاره کردند که حتی افرادی که از جهاتی مخالف هستند هم باید اصولاً در انتخابات شرکت کنند. فعالیت جدی دو جناح سیاسی اصلی کشور هم حاکی از این است که گفتمان دموکراسی که در آغاز سخن به آن اشاره کردم در حال تکامل است و دیالوگ‌هایی مانند تحریم و عدم پذیرش نتایج و سایر روش‌های خارج از محدوده صندوق رأی نمی‌تواند سودی داشته باشد. شکی نیست که هر

